

παιδὶν τὴν μάνναν ἄθε 'κ' ἀφ' ἑνὸς ἀτυράντιστον Πόντ. (Τραπ.)

2) Ὁ μὴ προξενῶν μεγάλας ἐνοχλήσεις καὶ ταλαιπωρίας ἢ ὁ μὴ ἔχων βασιάνους καὶ ταλαιπωρίας *Λεξ. Δημ.* : Ἀτυράντιστη ἀρρώστια-δουλειά. Ἀτυράντιστο ταξίδι. Συνών. ἀτυράντιστος.

ἀτυροκόμητος ἐπίθ. Κάρι. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυροκομητός < τυροκομῶ.

Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς τυρόν, ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐνθ' ἂν. : Γάλα ἀτυροκόμητο Κάρι.

ἀτύρωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυρώτος < τυρώνω.

Ὁ μὴ διὰ τυροῦ ἀρτυθεὶς : Μακαρόνια ἀτύρωτα.

ἄτυχα ἐπίρρ. Πελοπ. (Συκρά Κορινθ.) Χίος κ.ά. ἄτ'χα Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάτυχα Ἡπ. — (Παναθήν. 21, 73). — *Λεξ. Αἰν.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος.

1) Οὐχὶ κατὰ τρόπον καλόν, κακῶς Ἡπ. Χίος : Ἀτυχα τὸ 'καμε' τσαὶ γιὰ ἐτοῦτο ἐν ἐπῆγε καλὰ τὸ πρῶμα Χίος Πήγαινε ὁ πόρος τῆς ἀγάπης τῆς ἀνάτυχα καὶ ἀνάκερδα Ἡπ.

2) Οὐχὶ ἐπιτυχῶς, ἀσκόπως, ἐπὶ σκοπεύσεως (Παναθήν. ἐνθ' ἂν.) : Τὸ δικό μου τὸ βόλι ἀνάτυχα δὲν πέφτει. 3) Δυσχερῆτως, ἀηδῶς Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Πελοπ. (Συκρά Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Αἰν.* : Ἀτ'χα μυρίζ' Ἀδριανούπ. Αἰν. || Φρ. Μοῦ ἔρχεται ἄτυχα (ἔχω τίσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ, οἶον : δὲ θέλω καφέ, γιὰτὶ μοῦ ῥχεταὶ ἄτυχα, ἔφαγα τὸ φαεὶ καὶ μοῦ ῥθε ἄτυχα κττ.) Συκρά Κορινθ. Μ' ἔρχιται ἄτ'χα Βελβ. Καταφύγ. Τοῦ ἦρθε ἄτ'χα (τοῦ ἦρθε τάσις πρὸς λιποθυμίαν) Ζαγορ.

***ἀτυχάδα** ἡ, πληθ. ἀτ'χάδεις Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτυχία καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Τάσις πρὸς λιποθυμίαν, λιποθυμία : Ἐχ' ἀτ'χάδεις.

ἀτυχάνθρωπος ὁ, ἀμάρτ. ἀτυχάνθρωπος Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ἀνθρώπος πονηρός, πανοῦργος. Πβ. ἀτυχογυναῖκα.

ἀτυχεύω Πελοπ. (Μάν.) ἀτυχεύω Κρήτ. (Κασιδ.) Μετοχ. ἀτυχεμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἄτυχος, ἀτυχῶ, κακοτυχῶ ἐνθ' ἂν. : Ἐτύχεψε 'ς τὸ γάμο τζη Κασιδ. Ἐτύχεψε ἡ κακομοῖρα καὶ γιὰ 'κεινὰ δὲ δὴ καταδέχουσαι οἱ - γ - ἄλλες αὐτόθι. Δὲν ἔχει τύχη καθόλου αὐτός, καὶ 'ς τὸ γάμο του ἀτύχεψε καὶ 'ς ὅλα Μάν.

2) Μετοχ. ἀτυχεμένος = πονηρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) : Ἀτυχεμένη 'τονε γιὰ νὰ πάρη τὸ βασιλόπουλλο (ἐπονηρεῖτο νὰ πάρη κτλ. Ἐκ παραμυθ.) Εἶναι δυσκολόπιαστες οἱ ἀτσιδες, 'γιατὶ εἶν' ἀτυχεμένα ζωδόβολα.

ἀτύχημα τό, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτύχημα.

Ἀτυχὲς συμβάν, δυσάρεστον ἢ ἐπιζήμιον γεγονός, δυστύχημα : 'Σ τὸ ἀτύχημά μας αὐτὸς βρέθηκε (αὐτὸς μᾶς συνέδραμε ὁπωσδήποτε). Τὰ ἀτυχήματα μᾶς ἔρχονται τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα του - τὸ παιδί του - τὴ γυναῖκα του κττ.

ἀτυχία ἡ, λόγ. κοιν. ἀτυχία σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτυχία. Ὁ τύπ. ἀτυχία καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,468 (ἐκδ. RDawkins).

1) Δυστυχία, κακοτυχία κοιν. : Ἀτυχία ἀπάνω 'ς τὴν ἀτυχία. Ὅλο ἀτυχίες τοῦ βρίζονται 'ς τὴ δουλειά. Οἱ ἀτυχίες

ποῦ τοῦ ἔτυχαν 'ς τὴ ζωὴ του δὲ λέγονται. Ἐνα σωρὸ ἀτυχίες μοῦ τύχανε τὸ φεινὸ τὸ χρόνο, ὅπου κι ἂν ἐπῆγα παντοῦ ἀτυχία. Ὅλες οἱ ἀτυχίες γιὰ μένα. Ἀπὸ ἀτυχία σὲ ἀτυχία πέφτει. 2) Ἀηδία, τάσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία Πελοπ. (Καλάβρυτ. Πάτρ.) : Ἐχω ἀτυχία τρομερὴ (μοῦ ἔρχεται ἐμετός). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι) Α 1.

ἀτυχίλα ἡ, ἀμάρτ. ἀτ'χίλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 247.

1) Δυσάρεστος ὁσμή : Μυρίζ' ἀτ'χίλας τοῦ χῶμα, ἅμα εἶναι νεουσαμμένον. 2) Δυσθυμία, ἀηδία : Μόρχιται ἀτ'χίλας.

ἀτυχογυναῖκα ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα.

Γυνὴ πονηρά, πανοῦργος. Πβ. ἀτυχάνθρωπος.

ἄτυχος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) ἄτυχους Δυκ. (Λιβύσο.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτ'χους βόρ. ἰδιώμ. Κλητ. ἀτ'χὲ Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Σαραντάπ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτυχῆς. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. ΓΧατζιδ. MNE 2,105 κέξ. Περὶ τῆς κλητ. ἀτ'χέ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ μενακίνησις τοῦ τόνου κατὰ τὸ καλὲ καὶ τῆς ὁποίας προγενέστερος τύπος ἄτ'χε, ἰδ. ΜΚριαρ. ἐν Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 10 (1933) 83-94.

1) Ὁ μὴ ἔχων καλὴν τύχην, ἀτυχῆς, δυστυχῆς, ταλαίπωρος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) : 'Σ ὅλην τὴν ζωὴν ἦταν ἄτυχος. Ἀτυχος ἄνθρωπος, ὅ,τι κι ἂν κάμῃ προκοπὴ δὲ βλέπει. Ἡμουν ἄτυχος καὶ δὲν ἔζησε ὁ πατέρας μου. Ἀτυχη οἰκογένεια κοιν. Ντό ἄτυχος εἶμαι! Κερασ. || Παροιμ. Ἀτυχος πάει νὰ πνιγῇ, στρεφεύουν τὰ πηγάδια (ὅτι ὁ ἀτυχῆς ἀποτυγχάνει εἰς οἵανδήποτε προσπάθειάν του ἀκόμη καὶ εἰς ἐπιζήμιον) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,241 (ἐκδ. Hesselring - Pernot) οὐκ ἐπιστάμην ἄτυχος τὴν συσκευὴν καὶ πρᾶξιν, | τρόπον τὸν κακομήχανον τῆς γυναικὸς ὁ τάλας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄμπαχτος, ἀρρίζικος 1, βαρειόμοιρος, ἀντίθ. τυχερός. β) Ἡ κλητ. ἀτ'χέ ὡς προσφώνησις ἰσοδύναμος πρὸς τὸ καλὲ : Ἀτ'χέ μάννα - πατέρα κττ. Τρίκκ. Ἀτ'χέ, ἄσε με! αὐτόθι. Μίλησες, ἀτ'χέ; Καλάβρυτ. γ) Πτωχός, ἄθλιος, εὐτελής, ταπεινός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Πελοπ. (Λακων.) : Ἐνας κουρελιασμένος, ἄτυχος, ἀκάθαρτος, ζητιᾶνος, ἐλεεινός Λακων. 2) Ἐπὶ γεγονότος ἢ καταστάσεως, ὁ μὴ ἔχων εὐτυχὲς ἀποτελέσματα κοιν. : Ἀτυχος γάμος - λόγος κττ. Ἀτυχη περίστασι - μέρα. Ἀτυχο συναπάντημα κττ. β) Ὁ μὴ καλοῦ πρόξενος κοιν. : Ἀτυχο σπῖτι (τὸ ἔχον κακὸ στοιχειό). γ) Ὁ μὴ δεξιὸς Πόντ. (Κερασ.) : Ἀτυχον δέριν (ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καλὸν δέριν, τὴν δεξιὰν χεῖρα). 3) Κακός, ἀποκρουστικός Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀτ'χη μυρουδιά Ἀδριανούπ. Ἐχ' νιὰ ἄτ'χη γλυκάδα - ξ'νάδα κττ. Αἰτωλ. β) Ἐπικίνδυνος Πόντ. (Κερασ.) : Ἀτυχον κακαδίκιν ἐχτύπεσεν ἄτον καὶ 'κ' ἐξέρω ἂν θᾶ ἔδη γλύτωμαν (βαρεῖα νόσος τὸν προσέβαλε καὶ δὲν γνωρίζω ἂν θᾶ γλυτώσῃ). 4) Πονηρός, πανοῦργος Ἀμοργ. 5) Δύστροπος, δύσκολος Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) : Ἀτυχον παιδί. Συνών. γρινιάρης.

ἀτυχόσκυλλος ὁ, (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, 160).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Κύων κακός, οὐχὶ γενναῖος, θρασυδείλος : Παροιμ. Μὴ βλέπῃς τὸν ἀτυχόσκυλλο ὄντας κυνηγᾷ, μόν' ὄντας τόνε κυνη-

